

3000.

*За българския народ дружбата със Съветския Съюз
е тъй жизнено необходима, както слънцето и въздухът
за всяко живо същество. /Георги Димитров/.*

Съветският Съюз е днес покойник,
Без въздух и без слънце бавно мрем,
Той беше ни единствен, няма двойник,
Комуто верността си да дадем.

Свободно бе седлото на гърба ни,
Ездач обаче се намери нов –
Да бъдем оседлани сме призвани
Веднъж с омраза, друг път със любов.

Седлото няма нужда от подмяна,
Материалът му е много здрав,
Да ни припомня то при нас остана,
Ездачът ни че винаги е прав.

Империи подред са ни нападали,
Но, странно, после всички са пропадали.

3001.

Унищожени са за кой ли път
Поредните борци за Свободата,
Послушковците правилно мълчат,
Но Свободата липсва на Земята.

Героите са в детския буквар
Сред шарени картинки приковани,
За малките деца безплатен дар,
Платен сюжет за филми и романи.

Оказва се, че в нашия живот
Смъртта и Свободата са споени
И то за много дълъг период
Преди с куршум да бъдат разделени.

А този, който после оцелее,
Възможно е свободен да живее.

3002.

*През 1925г БКП организира взривяването
на черквата „Света Неделя”.*

Тя с класово-партийната позиция
Удобно всеки ужас оправдава,
Зад нея е вековната традиция,
Която друго нищо не признава.

Умело си подрежда атентатите
По степента на своята изгода,
За положителни ще са признати те
Ако наш, класов, им е произхода.

След взрив на черквата светá под купола
Останки има доста на дечица,
Там алената хала е затрупала
Човешки жертви не една стотица.

И славят мерзостта неимоверна,
Защото дело е на Коминтерна.

3003.

Нешастието е надежден мост
За свързване на гладни и на сити
Под сянката на вечния въпрос
За ролята съдбовна на парите.

Изглежда тук е отговорът скрит:
При гладните да се наддава трябва,
За да добият те нормален вид,
А при дебелиите да се отслабва.

За второто светът е потрошил
Величествени планини от злато,
За първото парите е спестил,
За второстепенно е то признато.

И двете групи страдат от години
Еднакво – с несъвпадащи причини.

3004.

Кое ме кара с ярост да нападам
Полезни качества на личността,
Като например подлост и да страдам,
Че тя в излишек шества по света?

Дали сега това не ми внушава
Заклетият в морала спекулант,
Заел се лицемерно със прослава
На писаното някога от Кант?

Да, мислите му вредом са известни
Със стил неразбираемо красив,
Събрали всички нрави поднебесни
В категоричния императив.

Престъпници навярно го почитат
И доста често си го препрочитат.

3005.

Позорните години на войната
Са бременни с позора на мира,
Където се посяват семената
На дѐмон нов във земните недра.

Така бе и след Първата Световна,
Там, там роди се Хитлер – във Версай
И кръстник бе му папката отровна
Със бунта, че септември ще е май.

Бабуваха му речите обширни,
А дѐмонът излезе доста як –
Изгълта милиони хора мирни
Преди да счупят злия му гръбнак.

Убийците му щедро наградиха,
А те са тези, дето го родиха...

3006,

Моралът във единствено число,
Като че губи своето значение
И очевидно време е дошло
За плодотворното му размножение.

Един е той за властващ политик,
А друг е за децата във училище
И трети за наемния войник,
Превърнал се за хората в страшилище.

Моралите като масло с вода
Общуват, но избягват всяко смесване,
Подкрепят на робията реда
И славят собственото свое честване.

През време на терор и комунизъм
Моралът пример е за плурализъм.

3007.

Мръсници дал Бог много по Земята
С присъщия си щедър маниер,
Но те се свързват главно с имената
На поп, на политик или banker.

Намират се и между доста други,
Но толкова там ярко не личат...
Дали са скромни техните заслуги
Или за тях рекламата пестят?

Мръсникът е отхвърлек на живота,
Но мисли се голям, дори велик
И иска да е като Кобург-Гота –
Страната вечно да му е длъжник.

При всяко сбъркано народовластие
Мръсниците са с водещо участие.

3008.

Какво би станало ако поетите
Със поетичен взрив взривят войната?
Ще спрат ли бомбите и минометите
Да сеят огън изпод знамената?

Призвът ще остане без последствие,
Макар и да е просто символичен,
Защото срещата с военни бедствия
Не е сюжет на автора лиричен.

За жалост целите на оцелелите
Се всякога удобно различават
От ужаса в очите на умрелите,
За да ги живите след туй прославят.

А ужасът изчезва по завоите
На Времето... За сметка на героите.

3009.

*Знаете ли колко цензорски подписа
са нужни, за да бъде нещо напечатано?
(Девет)*

По времето на древните писатели
Във виното отсъстват химикали
Дори политолозите-гадатели
Се пазят от фалшиви идеали.

На хората естествени са страстите,
Не мисли никой да ги редактира,
За да останат цялото и частите
Достойни за епическата лира.

Днес авторите са със задължения
Маневреност да проявяват ловка
И срещу най-разнообразни мнения
Да си осигуряват застраховка,

Докато най-накрая и ЦеКа
Подпише с поразяваща ръка.

3010.

Обърнах се и видях сълзите на угнетените...

*Силата е в ръцете на потисниците, а утешител
нямат. (Еклизиаст, Гл. 4 :1)*

Безумно Миналото ни расте
Със нови атентати и кланета
В желанието си да оплете
Без жал осакатената планета.

А мрежата се състои от дни
Във календарите окървавени
И всеки се стреми да отмени
Най-малката възможност за промени.

На Бъдещето призракът мъглив
Уплашен бързо се отдалечава,
Не иска той да е консуматив

В изграждане на гробница-държава
И част от безподобния стремеж
Човеците да се превръщат в леш.

3011.

„Народна власт” от всичките лъжи
Е най-опровержима, но най-трайна
И като облак над света кръжи,
А вярата във нея е безкрайна.

Роди се преди трийсет века тя
Под клонки на атинските маслини
Като предание от древността
Към бъдните несбъднати години.

О, те се сбъдваха във строен ред,
Подути от несбъдната надежда
И не един диктатор е обзет
От страст властта народна да въвежда.

Естествено, то става със намесата
На телевизията и на пресата.

3012.

*O Ciel ! Que de vertus vous me faites hair !
(Pierre Corneille, "Pompée, Acte IV)*

За господар на нашето търпение
От Центъра бе пратен як другар,
Известен със доброто си умение
За всяка болка да намира цяр.

Започна чистката ни със старание
И революционен здрав похват,
Търпението ни спои с мълчание
За пример на останалия свят.

Напредваме по всички показатели,
Обединени като във юмрук,
А белите и черните предатели
Изтребваме със сърп или със чук,

Докато господарят ни се радва,
Че с кръв успява да ни изповядва.

3013.

Meudon...Perruques blondes are made from the head of guillotined women!...Perfectly good wash-leather was made of skin of guillotined men. (Thomas Carlyle, "The French Revolution")

За сувенири от човешка кожа,
Потресли съвестите по Земята,
Кога на гилотината под ножа
За пръв път се роди суровината?

Там, там! В Мьодон по време на Терора
На Революцията под вълните
Одирали обезглавени хора
Преди да бъдат в гробовете скрити.

По-късно във Германия процеса
Поставят на промишлени основи
При пълно съответствие с прогреса
И сменят старите методи с нови.

Обратно на фашистките негодници
Французите са драли сънародници.

3014.

Републиканците гromят кралете
С душа от спрeвeдливa мъст обвзeтa
Вeднo съc вcички тeхни кoмитeти...
Съc изключeниe нa eтикeтa.

Фoрмaлнoсти при срeщa с прeзидeнтa
(Акo блaгoвoли дa ви приeмe)
E нужнo дa сe спaзвaт стo прoцeнтa,
Мaкaр чe туй e губeнe нa врeмe.

Прaвaтa му oт крaлски сa пo-слaби,
Пo-къc e нa влaсттa му пeриoдa
И тoй пo-бързo трябвa дa нaгрaби
Бoгaтствoтo си мръcнo oт нaрoдa.

Гoлямa чaст oт днeшнитe вoдaчи
Сe спрaвят с въпрoснитe зaдaчи.

3015.

Науката във своето развитие
Прекрачва през граничните черти
Без сблъсъци и без кръвопролития,
Над нови бездни за да полети.

А ако застрашава я успение,
(Опасност има то-ест да умре)
Подобно нежелателно явление,
Ще трябва с всички сили да се спре.

Но има случаи на регистрирана
Кончина на научен колектив,
Прещнатата навред с неподозирана
Неведомост, че нявга бил е жив.

За неговата дейност през годините
Забравят често даже и роднините.

3016.

Настъпи златен век за глупостта,
Цената ѝ се бърже повишава,
Прекланят ѝ се ум и красота...
Защо е тъй? Загадката остава.

Глупак министър или президент
Нима е някаква случайност рядка?
Това се вижда ако за момент
Направим статистическа извадка.

Във атакуващ стил навред са те!
Дали са благослов или бич Божи?
Мощта им непрекъснато расте,
Но тя едва ли някого тревожи.

Щом за водач поставена е тиква,
Ще трябва със това да се привиква.

3017.

*През 2014г. шотландците гласуваха
против своя национална държава.*

Един критичен период от време
Потребен е, успешно за да бъде
Въстание, с което робско племе
Тираните си може да пропъди.

Щом прекалено дълъг се окаже,
То с поробителя се претопява
И после при свободен избор даже
Не се стреми да се освобождава.

Но периодът щом е твърде кратък,
За Свободата е все още рано,
Борците са избити без остатък,
А робството е още неразбрано.

Улучилият точния размер
Е истински революционер.

3018.

Властта за него беше само средство,
А творческата слава бе му цел
И средството напълно съответства
На онова, в което бе се клел.

Бе неуморен докато не стана
Началник, извисил над всички ръст
И със захапка кучешка не хвана
Каквото виждаше околоръст.

Подробно много низости изучи,
Приложи ги без чувство за вина
И за голяма низост той получи
Медал със образа на планина.

А неизвестността не го измъчва,
Защото сам награди си поръчва.

3019.

*Поетът Шандор Петьофи загива
в бой за Свободата на 31 юли 1849г.*

Дела и думи, думи и дела
Защо ли рядко са обединени?
Съдбата да ги слее би могла,
Но те в света живеят разделени.

Едните с образа на писмена
Разнасят ум и глупост по Земята,
А другите под форма на война
Отнемат си взаимно Свободата.

И все пак целият голям товар
От думите на всички философи
Не е върху небесния кантар
По-тежък от делата на Петьофи.

Чрез тях той без награда да е чакал
Словата си със смърт е подпечатал.

3020.

За историческото късогледство
Кой ще открие правилно лечение?
Кой ще намери сигурното средство
И изхода от самозаблуждение?

Въпросите висят във вековете,
Но там остават трайно без внимание
Откак на Истината враговете
Във думите намират оправдание.

Светът изглежда винаги ще спори
Какво е „геноцид“ или „агресия“
И в парламентите ще се говори
За тях без срам от сесия във сесия.

А всички клани и обезчестени
Вопият в гроба си неотмъстени.

3021.

Семейна мерзост – публично явление,
Не твърде рядко в нашата страна,
Понявга е с решаващо значение
В съдбата и на мъж, и на жена.

Две мерзости, взаимно застраховани,
Способни са да сторят чудеса,
Дори когато са необразовани,
Но от партийната върхушка са.

Взаимно се прославят във списания
И интервюта дават час по час
Със обяснения как във компания
Обичат своята народна власт.

Наградите са много и различни,
Семейни, често и поединични.

3022.

“A philosophical problem has the form: ‘I don't know my way about.’ (Ludwig Wittgenstein).

Във философията е най-трудно
Да различим мъдреца от глупака,
Защото в сборището многолюдно
Безсмъртие от не един се чака.

Измънка някой непонятно слово,
Но хората примират от възхита,
За пламенна подкрепа е готово
И автора му славата връхлита.

А друг промълви най-банална дума,
Но с многоточието я подпира
И тя подобно на бубонна чума
Обгръща и земята и ефира.

Светът изглежда винаги готов
Да слави някой дървен философ.

3023.

Глупак, чиято глупост ярко свети,
Огрява всяко кътче на страната,
И в себе си сгъстява вековете,
Но със заслуга още непризната.

Без него племето ни ще линее,
Ще е далеч от родната природа
И лесно няма да преодолее
На трудния ни преход периода.

У нас той дава лик на всички власти,
Но време трябва му да ги изучи
И да спои различните им части,
За да ги предаде на син и внуче.

А всичко казано дотук налага
Глупакът вредом да се подпомага.

3024.

Механизираният тероризъм
Тресе многострадалния ни век
И аз копнеех в ролята да влизам
На млад спасител с правилния лек.

Фашизмът окова ме във вериги,
А комунизмът прати ме в Гулаг
И ООН в престъпност укори ги,
Но укорът излезе празен знак.

Впоследствие бях в плен на мюсюлмани,
Макар че нямах нищо против тях –
Изглежда, че каквото и да стане
На мен по принцип ми приписват грях.

Така и не остана никак време
Лекарството ми да се възприеме.

3025.

Взаимноспомогателни кръжоци
За съзидание и за прогрес
У нас обединиха се в потоци
За напояване на род и чест.

Под плявата вода те ще прекарат
За всеки свой творец достопочтен,
За него се подготвя и пазарът
Чрез кода „аз на тебе, ти на мен!”

А който е отвънка тъжно блее,
Сърцето му от мъките кърви
И никак няма как да проумее
Защо отдавна все не му върви.

На него липсва тяхната бездарност,
Но те в замяна имат солидарност.

3026.

Позор е, че успешните въстания
Завършват неизменно безуспешно
Дори ако рекламната кампания
Осъществена е била безгрешно.

Защо? Коя е тук причината
За скръбната фаталност на провала?
На революцията ли машината
Е кърви недостатъчно проляла?

Не! Не! И не! На хората природата
Копнежи и мечти за власт поражда,
Не в братство търсят робите изгодата,
А към властта изпитват страстна жажда.

И свободата щом за тях настане,
Превръщат се от роби във тирани.

3027.

„Ти си следващият” (Л. Левчев)

Поет, когато съчинява доноси,
Превръща ги в изискана словесност,
С това за да заслужи милиона си
В замяна на изгубената честност.

По късно през мъглата на културата
Подлецът изостава от поета,
За да пребъде във литературата
Лицето на твореца и естета.

При честванията и юбилеите,
Понятно, доносите се забравят
И вместо тях изтъкват се идеите,
Доносника с които да прославят.

Това са фактите до болка ясни –
Сюжети за романи третокласни.

3028.

Убийства на тирани зачестяват,
Към Вечността прокарва им се път,
А живите напразно дирят завет
Откакто ненавижда ги светът.

Смъртта им е зловещата охрана
И чака само сгодния момент,
За да им каже както е във плана,
Че имат титла „мъртав президент“.

Въже, кинжал, жена или отрова
Върху победоносната кама
Помагат на присъдата сурова
Да ги погълне черната земя.

А паметниците им за прослава
Човечеството с радост ще взривява.

3029.

*„...Моята песен юнашка – Защо и как съм
загинал и какви думи издумал прад смъртта и
пред дружина...” (Христо Ботев „На прощаване”)*

Не вярваше във Бога, а в народа,
Народът беше неговият Бог
И този Бог изведе го до входа
На своя пълен със мечти чертог.

Не Свобода, а смърт го там посрещна
С куршум от родния събрат отлят,
А за да бъде подлостта успешна
Събратята решиха да мълчат.

Безсмъртие за сметка на живота
Получи гениалният поет
И дъщеря му заживя сирота
Народът да я пази занапред.

Народът чрез Народното Събрание
Почете я с тържествено мълчание.

3030.

Нима са недостъпни за разбиране
Класиците и техните творби,
Та манията към анализиране
Размер на епидемия доби?

Да, Шекспир храни цели академии,
Подобни са нещата и с Толстой,
От тяхно име се раздават премии
И всеки получател е герой.

Тук няма начин как да не успееш –
Във пълния с похвали кош бръкни
И щом с неясни думи ги обвееш,

Ще си осигуриш щастливи дни.
Допускал ли е геният признат,
Че името му става занаят?

3031.

Как шумно лъжат всички победители!
Добри са те, а падналите зли!
С лъжите си Земята са преситили,
А кой, кога и как им позволи?

О, те не търсят нивга позволение,
Победата е техен аргумент
И историци цяло поколение
Се борят кой да ѝ е пръв клиент.

За саможертвата на победените
Светът умее подло да мълчи,
Докато дойде време за промените
Когато правдата ще проличи.

Но Времето протича безпристрастно,
Защото на човек е неподвластно.

3032.

Между две явни противоположности –
Словесно творчество и политика,
Се трудят според своите възможности
И попечителите на езика.

Списателстват усърдно вестникарите,
Деца на родни университети,
Снабдяват с пресни новини пазарите,
А някои дори са и поети.

Но въпреки безспорното старание
И ползването на английски думи
Отстъпват всички те по съдържание
На Ботевите вестници-куршуми.

Защо вървят надолу, не нагоре,
Навярно много дълго ще се спори.

3033.

Във дух превърнаха ме куп негодници,
Обсебили научен институт
За електрически полупроводници
Със своята посредственост прочут.

С билет партиен на въоражение
Подбираха такива като тях,
А на онези със различно мнение
Приписваха общодържавен грях.

Изчаках ги във хода на годините
Един след друг успешно да измрат
И казах си: щом няма ги причините
Нещата вече ще се променят.

Но чудо, за нещастие, не стана –
Подготвили си бяха своя смяна.

3034.

Простащина и простота у нас
Се сляха в някаква вълшебна смес,
Която произвежда час по час
Началници на родния прогрес.

Обичам да ги гледм във шпалир
Застанали пред чуждоземен гост
И да се чудя мислено безспир
Кой с право ще се назове най-прост.

Тук всеки може всеки да смени,
Увлечени във вихрен кръговрат:
Мъжете се превръщат във жени,
А кой да е – в народен депутат.

И затова остава пред света
Непроменен балансът на властта.

3035.

Да бъдеш честен нявга беше странно,
А днес е вече източник на срам
И затова се крия непрестанно
Случайно да не би да се издам.

Активен съм ведно със всички други
В партийния ни колектив сплотен,
Дори за боевите ми заслуги
Другарите равняват се по мен.

Що хора разкулачихме на село!
Наоколо миришеше на смърт,
Но службата си вършихме умело
И се налагаше да бъда твърд.

Със чужда кръв изцапан съм до шия,
А честност липсва ми, за да я крия.

3036.

Сега „източеници”, не „окрадени”
Са жертвите на едрите бандити,
От Бога и държавата предадени
И разделили се навек с парите.

„Заточеници” сътвори поетът,
Но нявга бяха други времената,
„Източеници” днеска е предметът
Огрял с лъчи от край до край страната.

Щом няма кражби всички са спокойни,
Законите законността си пазят
С подкрепа на съдии многобройни,
Заклети нивга да не ги погазят.

„Източениците”... Това название
Е пълно с поетично съдържание!

3037.

Богатият и бедният скърбят
Във този свят до болка опростачен
И поотделно мъките търпят...
Но по различен начин.

И двамата оплакват се безспир,
Че тежък е животът им невзрачен
И от несгодите, че нямат мир...
Но по различен начин.

Изгарят ги незбъднати мечти –
Богатия, че няма вид юначен,
А бедният – от хляб да не пести...
Но по различен начин.
Макар и заедно от векове,
Живеят те в различни светове.

3038.

Със кръста кръста си подкрепя Царя
При опитите да краде безспир
И скверното му име да повтаря
Навред продажният църковен клир.

Какво от туй, че поп го споменава
И с него литургията скверни?
Народът е за него дойна крава,
А той за него извор на злини.

И помежду им зеят страшни бездни,
Погълнали, дворци, гори, пари,
Но никоя от тях не ще изчезне
Щом лъжетронът му не изгори.

Дали ще го спаси съюзът стар
На лъжепатриарх със лъжецар?

3039.

Българските концлагери – кървяща рана.

Затворяха ги зад огради телени,
За да завършат земния си път,
Насилствено заселени във „Белене”,
Скоропостижно докато умрат.

Тук те угасваха, без съд осъдени,
За неприятни на властта слова,
Далеч от бащиния дом пропъдени
С живота си да плащат за това.

Човешкият живот – най-скъпоценния
Не струваше тук и един куршум,
Тоягата бе средство за лечение,
Предсмъртен вик бе обичаен шум.

Да бъдеш със смъртта във надпреварване
Не е за вярване. Съвсем не е за вярване.

3040.

Архимед (287-212 г. преди н.е.) е убит при превземането на Сиракуза от римляните.

Той, Геният придвижва сам Земята
Във орбита обвита в звезден дим,
Но по причина още непозната
Е по природа лесно уязвим.

И Архимед бе някога промушен
От неграмотен редник с леснина –
Войникът бе безимен, прост, бездушен,
Без съвест и без чувство за вина.

О, тази сцена често се повтаря
И всякога с еднакъв резултат,
Човечеството по привичка стара

За гения подготвя земен ад,
Предубедено от лъжлива вяра,
Че той е част от неговия свят.

3041.

*Unsere Welt ist die beste aller möglichen
Welten. (Gottfried Leibniz)*

Във католическите общества
За индулгенциите се кротува:
Алъш-вериш изгоден е това
Откакто Ватикана съществува.

Извършен или заплануван грях
Се според тежестта му оценява –
Грешете, мили хорица, без страх,
По ценоразпис Папата прощава!

И политиката се изкуши
От папските деяния свещени
И ако президентът съгреши
Делата му в аванс са опростени.

Дали тогава този свят тревожен
Е „по-добър от всеки друг възможен”?

3042.

Защо ли на народа се е случило
Начело на страната да застава
Едно необозримо просто чучело,
Кое то само присмех заслужава?

Снабдява с глупости ТВ-каналите
В невиджано промишлени размери
И те към него не пестят похвалите,
А малкият екран от срам трепери.

Но хора спомнят си за тиранията
И незарастналите още рани,
Като гердан от спомени по шията
И казват: „Този нека да остане!”

Магаре за водач не е ли мигар
За предпочитане пред кървав тигър?

3043.

*Кои са лидерите в Третата българска държава? Стефан Срамболов 17%
Тодор Живков 53%(Анкета на в. Преса-2015 г)*

Народът ни обича Свободата,
Но щом за дълъг период изгуби я
По някаква прищявка на съдбата
Превръща липсата в тиранолюбие.

Привикнал е изглежда със самара,
Тиранът който украсява с лотоси,
И с изнурителната надпревара
Да величае него и теглото си.

Подобно на домашните животни
Той доброволно вече търси клетката –
Там всички са еднакво безимотни
И чакат някой друг да плаща сметката.

А заради робията позната
Отхвърлят нуждата от Свободата.

3044.

Народ-страдалец е разединен
От дълго време в безнадеждна степен,
И в безразсъдството си застрашен
Да бъде чак до корена разцепен.

Затъва се във граждански войни
Необявени, но и ненаситни –
Войни като войни, но по злини
Са несравнимо по-крвопролитни.

Кой брата против брата озлоби?
Кой оправдава жертвите излишни
Под звуците на бойните тръби
И изпитания многогодишни?

Разкрийт ли се всички тайни скрити
Се стига непременно до парите.

3045.

Да мреш щастлив...Не е ли тази мъка
Подготвена от шегобиец бог?
Изпраща ти покана за разлъка,
А не отпуща още земен срок.

Каквото си желаел си постигнал
И надживял си много врагове,
Светът наздравица за теб е вдигнал,
Дори безсмъртен някой те зове.

Оставяш тук събраното богатство,
Земи, прислуга, даже скъп харем
И затова изричаш светотатство:
„О, Боже, любя те, но не съвсем!”

А дяволът на твоя зов се хили
И те подхваща с огнените вили.

3046.

Мисловният уровень на властта
Ще спре ли някога да се снижава?
Ще спре ли нявга безразсъдността,
В която чезне бедната държава?

Глупците вчера мъдречи са днес,
Сравнени със сегашните водачи,
А утре те ще имат тази чест
Ако честта все още нещо значи.

Безсмъртната надежда липсва тук,
Изпитва всеки страх от всяка смяна,
Един глупак махни – ще дойде друг,
Със Глупостта страната е венчана.

Това мнозина храни и пои,
А скорошен развод не предстои.

3047.

*We all live in a yellow submarine,
yellow submarine, yellow submarine...
(The Beatles' 13-th single)*

Безмислица с красива пустота,
Как лесно от света се възприема!
Навред победоносно шества тя
И крепости на мъдростта превзема.

Високомерно гледа я човек
И още по-високомерно чува,
Но даже и да бяга надалек
Той с жълтата подводница ще плува.

Забавна е. А в празния ѝ трюм
Место за всекиго ще се намери,
Да разтовари част от своя ум
И дооформи жълтите химери.

По някаква прищявка на езика
Той почва сам да си я тананика.

3048.

Едва ли има по Земята цяла
По-мълчалива планина от Рила,
Така да оцелее е успяла –
Мълчанието е велика сила.

Тя, ще – не ще, обаче проговаря
Горите ѝ откакто ѝ отнеха
Прилежните угодници на Царя,
Но не намира в думите утеха.

Високия си връх все пак опази,
А Той каза, че бил му бащиния,
Макар че цар имота щом нагази
И планината няма оправия.

Невинна тя очаква съкрушена
От съд човешки да е защитена (?!).

3049.

Защо ли двете челюсти човешки
Са с изключително голяма мощ?
Дали дължи се на природни гршки
Или на разточителен разкош?

Във същност всичко точно е. Така е
Човек от древността въоръжен
Преди от бъдещето да узнае
За ядрените бомби някой ден.

По еволюционната пътека
Придадена му е възможността
Със стръв да пази в себе си Човека
И Свободата свята от властта.

Но засега полезното призвание
Остава само благопожелание.